

fatte vilkår, hvorefter ansøgninger om tilladelse behandles ud fra markedets økonomiske behov. Medlemsstater, der på tidspunktet for direktivets vedtagelse, anvendte økonomisk behovsprøvelse kan dog på nærmere anførte betingelser fortsætte hermed i 7, eventuelt i yderligere 5 år fra direktivets meddelelse den 15. december 1977. Danmark har sammen med Frankrig, Irland og Italien besluttet, foreløbig for en periode af 7 år, at fortsætte med at anvende et behovskriterium her i landet ved godkendelsen af nye realkreditinstitutter.

Det fremgår af direktivets *overgangsregler* (art. 10), at kreditinstitutter, der har påbegyndt virksomheden, forinden direktivet er gennemført i de nationale regler, d.v.s. normalt inden 15. december 1979, anses som tilladte. Det betyder, at direktivet ikke forpligter til at kræve en tilladelse med indsendelse af driftsplaner m. m. for bestående institutter. Derimod gælder kravet om, at kreditinstituttet skal ledes af mindst to personer, der er i besiddelse af den nødvendige hæderlighed og en fyldestgørende erfaring, også for bestående institutter.

For så vidt angår *oprettelse af filialer* af kreditinstitutter med hjemsted i en anden medlemsstat, bestemmer direktivets art. 4, at værtslandet kan gøre oprettelsen betinget af en tilladelse i henhold til de regler, der gælder for værtslandets egne kreditinstitutter. Herved fastslås, at kravet om ligelig behandling skal forstås som et krav om, at oprettelsen af udenlandske filialer højst kan betinges af de vilkår, der stilles ved godkendelsen af egne selvstændige institutter. Desuden kan man ikke afvise en filial af et EF-kreditinstitut, selv om det har en anden juridisk form end foreskrevet i den pågældende medlemsstat, ligesom et kreditinstitut i alle medlemslandene skal kunne bruge det navn, det benytter i hjemlandet. Hvis der er forvekslingsrisiko, kan der dog kræves en forklarende tilføjelse til navnet.

Betingelserne for *tilbagekaldelse af en tilladelse* til et kreditinstitut er nærmere beskrevet i direktivets art. 8, jfr. bemærkninger nedenfor til § 1, nr. 4 (§ 43).

Direktivet opstiller endvidere rammer for en *yderligere samordning* af kreditinstitutlovgivningen og for *samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder*. For det første forpligter art. 7 og art. 8 tilsynsmyndighederne til at arbejde snævert sammen om tilsynet med kreditinstitutter, der virker i flere medlemsstater. Dette samarbejde har hidtil været hæmmet bl. a. af de strenge tavshedsregler, som alle tilsynene virker under. Direktivets art. 12 påbyder derfor en lempelse heri, således at tilsynene kan udveksle de fornødne oplysninger. En så-

dan bestemmelse er allerede gennemført ved lov nr. 260 af 8. juni 1977 om ændring af lov om banker og sparekasser.

Dernæst skal Kommissionen i en række tilfælde holdes underrettet om udviklingen i medlemsstaternes lovgivning og praksis. Samtlige kreditinstitutter skal optages på en EF-fortegnelse, der føres af Kommissionen og offentliggøres i De europæiske Fællesskabers Tidende.

Direktivets art. 11 påbyder endelig oprettelsen af et »Rådgivende udvalg for de kompetente myndigheder i Det europæiske økonomiske Fællesskabs Medlemsstater«. Udvalget har til opgave, dels at bistå Kommissionen med at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet, dels at udtale sig over for Kommissionen om prioriteringen og indholdet af den fremtidige samordning. Endvidere skal udvalget høres i visse spørgsmål, underrettes i andre samt have forelagt visse situationsberetninger.

Blandt udvalgets opgaver kan fremhæves spørgsmålet om en koordinering af bestemmelserne om egenkapital og likviditet. Direktivets art. 6 foreskriver derfor en indsamling og bearbejdning af regnskabsoplysninger, som efter at være analyseret af tilsynsmyndighederne skal danne grundlag for overvejelserne i det rådgivende udvalg.

Udvalget består af højst 3 repræsentanter for hver medlemsstat og for Kommissionen. Det vælger selv sin formand, medens sekretariatsforretninger varetages af Kommissionen. Udvalget har hidtil holdt 2 møder.

Direktivet om kreditinstitutter skal i princippet være gennemført i de nationale lovgivninger senest 15. december 1979.

6. En gennemgang af lovgrundlaget for de danske penge- og realkreditinstitutter m. v. har vist, at direktivet alene kræver ændringer i bank- og sparekasseloven og udarbejdelse af en særlig lov om visse kreditinstitutter, der skal omfatte alle andre kreditinstitutter, som ikke hører ind under bank- og sparekasseloven, realkreditloven, anden særlig lov eller den kategori, for hvilken der er opnået en 5-årig udsættelse fra direktivets meddelelse til medlemslandene, jfr. ovenfor pkt. 4.

For så vidt angår realkreditinstitutter m. v., der hviler på særligt lovgrundlag, bemærkes, at spørgsmålet om lovændring kun opstår for så vidt angår forpligtelsen til i givet fald at nedlægge forbud mod fortsat virksomhed, jfr. direktivets art. 10, stk. 3. Dette skyldes, at bestående institutter anses som tilladte, når de har en særskilt kapital og en hæderlig og kvalificeret ledelse.